

Poslední listopadové pondělí začalo sněžit. A sníh valil bezmála celou noc. Technické služby města od pokročilého večera to nadělení uklízely. Přesto na druhý den ležela po ulicích – a na leckterém chodníku – několikacentimetrová vrstva mokré sněhové deky. A v půl deváté na hlavní tepně mezi sídlištěm a historickou městskou částí vstoupila starší paní zcela rázně do vozovky. Na přechodu pro chodce, kde má přece vždycky přednost, měla nejspíš jasně na mysli. Přestože se přijíždějící nákladní automobil pohyboval na rozbředlém povrchu veleopatrně, nedokázal řidič okamžitě a na místě zastavit. V lehkém smyku, na sešlápnutých brzdách, popojel ještě několik dalších metrů – jako velké saně. A ženu před sebe sklepnul – jako malou kuželku...

NEPŘETRŽITÁ POMOC POD JEDNOU STŘECHOU

Vidělo to pár svědků. Jedna akční občanka doběhla za roh nahlásit nehodu ke strážníkům, někdo volal zdravotní záchranku, hláška doletěla i na policejní obvod.

Stálá služba stočila k místu neštěstí příslušnou kameru (jednu z osmi) městského monitorovacího systému (pro MP i P ČR). Alarmované hlídky strážníků a republikové policie přispěchaly se záchranou víceméně současně. Do necelých pěti minut od okamžiku, kdy došlo ke střetu.

Nákladák tlačil postarší paní kousek před sebou, žena se pod něj našťestí nedostala, možná ji v tom trochu příznivě nahrály sněhové podmínky na asfaltové cestě.

Muži zákona okamžitě poskytovali první pomoc (strážníci bývají běžně k zásahům vybaveni termopříkrývkou, kabelou pro nezbytné zdravotnické rychlé kroky) a řídili v těch místech značně hustý dopolední provoz dopravy.

Lékařská záchrana dorazila z někdejšího okresního Sokolova do čtvrt hodinky. Se šetrným nehodou po obvodácích v té chvíli pokračoval už také výjezd dopravních policistů ze sokolovského ředitelství.

Akce byla pohotová – v rámci možnosti pro postiženou paní – nedopadla nejhůř.

Chodov u Karlových Varů, dnes moderní město s patnácti tisícovkami obyvatel, má první zmínky v dějinných análech z roku 1194. Na město byl povýšen v roce 1894 a od 15. září 1874 v katastru města funguje Sbor dobrovolných hasičů!

Tradice záchranné – dříve zejména hasičské – pomoci spoluobčanům zde tedy má více než stořícetileté zkušenosti.

A jak vyjádřil starosta Ing. Josef Hora u příležitosti zatím posledního kulatého výročí:

„Délka existence SDH ve městě potvrzuje nejen životaschopnost a potřebnost této formy ochrany životů, zdraví a majetku, ale také to, že každá byť sebesložitější doba přivedla do této organizace dostatek aktivních lidí, kteří chtěli a uměli spoluobčanům pomáhat!“

Nebude proto pravděpodobně divu, že

zhruba deset let před přijetím zákona č. 239/2000 Sb. o Integrovaném záchranném systému započali chodovští radní s budováním vlastního Městského záchranného systému (název MZS je dnes zahrnut do organizační struktury městského úřadu jako název odboru – a shoduje se s posláním současného IZS).

V noci z neděle na pondělí, někdy loni v březnu, přišlo hlášení, že z jednoho bytu je cítit kouř. Strážníci ze stálé služby se vzápětí objevili na místě, zatímco muž z operačního centra zvedal ze spánku dobrovolné hasiče.

Protože hrozilo zřejmé nebezpečí z prodlení, prokázali strážníci v přesné chvíli přesné rozhodnutí. Vykopli dveře, vyvedli na čerstvý vzduch hospodyně, která usnula při nočním vaření na plynovém sporáku, a vodou z obyčejných petlahví se jim podařilo uhasit narůstající požár kuchyňské linky.

Hasičští záchranáři přijeli sice v nejkratším možném čase, ale záchranu života a větší škody na vnitřním vybavení bytu již nemuse-

V místech někdejší autoškoly vybudovala chodovská radnice – postupnou modernizací – sídlo ukázkového městského záchranného systému

li řešit. Zbyly na ně „pouze“ následné odborné činnosti – zejména odvětrání bytu a nejbližších sousedních prostor v domě.

Hned na počátku devadesátých let, tedy ještě před vznikem zákona o obecních policích, si město začalo vytvářet vlastní, řekněme, pořádkovou službu. Osm městských strážníků rozšiřovalo postupně vlastní řady, aby měli dosti sil chránit klid spoluobčanů po čtyřicet hodin denně.

Jednu chvíli jich bylo ke dvaceti, dnes tvoří Městskou policii v Chodově u Karlových Varů strážníků šestnáct, včetně velení (a kolegyně na mateřské dovolené).

A od roku 1993 jsou strážníci, kteří zpočátku „úřadovali“ v někdejší šatlavě, potom na bývalé faře, ve společné budově s hasičským sborem.

Založili jsme svoji filozofii na tom, že chceme mít ve městě jedno místo, kam se Chodovák vždycky dovolá, vzpomíná velitel městské policie Josef Kertész.

Proto v současnosti pracuje pod jednou střechou jediné nepřetržitou službou obsazené, vysokou technickou úrovní vybavené operační středisko „měšťáků“ spolu s hasiči. Na tísňové číslo 156 se občan zadarmo dovolá kdykoliv z chodovského a přídruženého okolního pevného i mobilního telefonu – s jakýmkoliv aktuálním stavem nouze.

Toho listopadového úterý se večer deset minut po osmé hodině nechal slyšet mužský hlas, že se nedokáže dobouchat na družku. V zámku vstupních dveří je zevnitř klíč. Vzápětí byly na uvedené adrese obě policie. Jejich vzájemná komunikace bývá obvykle zcela bezprostřední. Současně si policejní stálá služba dožádala i asistenci dobrovolných hasičů z Městského záchranného systému.

Zasahující muži nahlédli do bytu ve zvýšeném přízemí přes okna a ujistili se, že tam není žádný pohyb. Neodkladně vyrazili zamčené dveře.

Zhruba třicetiletá paní ležela v polobežvědomí, neschopná reagovat na otázky. Šest prázdných plátek od léků, především od diazepam, prázdňá láhev J. Walkera a malé dopisy na rozloučenou, synkovi a mámě, vypovídaly naprosto zřetelně o sebevražedném úmyslu obyvateľky (policejní šetření následně shrnulo dlouhodobé problémy a neshody v domácnosti).

Lékařská záchranka přispěchala ve dvacet dvacet pět, do deseti minut od volání o pomoc, a odborně navázala na záchranu života mladé ženy.

Těsná součinnost jednotlivých složek u nás už několik let funguje tak dobře, že asi můžeme jiným sloužit jako vzor, usmívá se npor. Ladislav Šimko, vedoucí chodovského Obvodního oddělení Policie ČR. Je to tím, že máme k sobě hodně blízko, že se nebojíme hned si spolu probrat, když náhodou nastane nějaká nejasnost. Nezdříváme se příliš otázkou, kdo zrovna bude velet zásahu na místě nějaké nehody, kdo má větší zásluhy, kompetence nebo hodnost. Nejprřednější je vždycky okamžitě řešení krizové situace, kroky k ochraně života, zdraví a majetku lidí – to nás spojuje.

Na otázku, jestli se náhodou neznají všichni z dětství, kroutí nadporučík hlavou. Nepocházím odtud, takže z vyložené dětských let ne, ale protože tady sloužím dvanáctým rokem a třeba třicetiletý velitel hasičů nedávno oslavoval desetiletí ve funkci, tak se dá

Novodobé srdce chodovského – nepřetržitě tepajícího – záchranného systému má dvojí provedení: na obvodu P ČR a zde u Městské policie (právě slouží strážník Robert Kwołowski)

Když na to přijde, odehrává se nehoda v přímém přenosu – záznam události potom dovede napomáhat hledání příčin

úspěšně tvrdit, že se známe z hodně mladého věku.

K P ČR v Chodově – malá perlička na okraj: Pro Integrovaný záchranný systém Karlovarského kraje funguje v Chebu šestičlenná skupina profesionálních potápěčů. Dva z nich, praporčíci Jiří Šejba a Štefan Hutník slouží – jako „potápky“ od roku 1999 – přímo na chodovském obvodu. Víceméně vždy po ruce (s nejvyšší možnou policejně potápěčskou kvalifikací!), pokud si to záchranná akce MZS žádá. A jinak s působností pro celou republiku – během povodní například, při práci na speciálních, kriminalistických úkolech.

K závažné události došlo v Chodově u Karlových Varů v únoru před třemi roky. V učebně chemie hodlala učitelka při laboratorním cvičení dokazovat bromem přítomnost solí v různých látkách. Skleněná ampule jí při ulamování špičky vypadla z rukou a roztrhla se na pracovním stole.

Z ihned odpařovaného bromu začaly vznikat leptavé páry. Vyučující pohotově vyvedla třídu na chodbu, otevřela okna a uzamkla dveře do učebny. Dokonce je utěsnila textilem.

Ředitel školy kontaktoval bezpečnostního školního technika a velitele místní Jednotky požární ochrany.

Hasiči byli na místě v 11:52, po dohodě s ředitelstvím na zajištění bezpečnosti a ochrany lidského zdraví evakuovali během deseti minut 283 školáků, 17 učitelů a 2 provozní zaměstnance. Ve 12:01 přijeli profesionálové ze sokolovské Centrální požární stanice s protichemickým vozidlem a ve 12:10 byla k likvidaci chemického nebezpečí připravená skupina ve speciálních oblecích.

Městští strážníci mezitím odkláněli dopravu z komunikací v těsné blízkosti školy.

Dodatečně vyhodnocení vyzdvihlo mj. rychlé a odborné jednání vyučující, která tak zachránila žáky od zdravotních potíží, i kvalifikovanou činnost místních hasičů při řešení „mimořádky“ (svižná a bezpečná evakuace velkého počtu lidí, vytyčení „vlažné“ zóny v prostoru školy).

Ve městě, jak výše naznačeno, působí s velkou tradicí Sbor dobrovolných hasičů, občanská organizace. Vedle toho zde existuje Jednotka požární ochrany (podobně jako Městská policie zřizovaná – a převážně hrazená – městským úřadem). Pod obojím označením jsou většinou stejní lidé. JPO (II. typu) má 28 lidí, kteří slouží směny, udržují pohotovost 24 hodin denně, vysvětluje Bc. Jiří Kiss, velitel hasičů i vedoucí odboru městského záchranného systému.

JPO II spěchá nejen k zásahům po městě a v jeho okolí, vyjíždí rovněž na žádost či příkaz krajského operačního střediska. Má přísné limity k nástupu do akce minimálně jednoho družstva (jednoho vozu o minimálním složení řidič plus tři požárníci). Koncem roku disponovali chodovští požární záchranníci trojicí pojízdných cisteren, jedním automobilovým žebříkem, jedním osobním a jedním technickým automobilem na podvozku avie.

V rámci dalšího vylepšení práce – i úspornějšího chodu jednotky – dojde k zetištění a modernizaci vozového parku.

S vytvářením Městského záchranného systému v Chodově – dá se s čistým svědomím tvrdit – jde ruku v ruce snaha o stále systematictější aktivity na poli prevence. Strážníci i hasiči pravidelně obcházejí školní třídy, udržují kontakt s veřejností, se seniory, infor-

Dopravní policisté jsou stále častěji – v neustále houstnoucím dopravním provozu – „na roztrhání“, při sněhových kalamitách to obyčejně platí dvojnásob

Vedoucí Obvodního oddělení P ČR v Chodově u Karlových Varů npor. Ladislav Šimko postrádá již delší dobu zástupce – třeba s vedením spisovny mu naštěstí kvalitně vypomáhá civilní pracovnice, svědomitá „spisovatelka“ Hana Nováková

O čtyřia dvacetihodinové skutečné bezpečí města se vedle policistů P ČR starají – mimo další – strážníci Josefa Kertěze (vpravo) a záchranníci z Jednotky požární ochrany Bc. Jiřího Kisse

muji všemožně o své práci, dokumentují si jednotlivé zásahy a obrazové doklady „výpomocných akcí“ nabízejí médiím, zpřístupňují na internetu.

Zástupce velitele MP Chodov a v jedné osobě městský preventista Ladislav Staněk (vystudoval Sociálně právní akademii v Karlových Varech) má za sebou přes deset let pohybu strážníka po městě. Setkával se s malými delikventy, z nichž se z nejrůznějších důvodů postupně stali dospělí pachatelé skutků mimo zákonná pravidla hry.

A dospěl – podobně jako řada lidí z vedení radnice, jako parták záchrannář Jiří Kiss – k nezvratnému přesvědčení, že trpělivá preventivní výchova nesmí ve městě chybět.

Od původních přednášek se „lektori“ z řad strážníků i hasičů dopracovávají k působivějším tvarům. Kombinují teoretické informace s praktickými ukázkami, s možností vyzkoušet si, modelovat případy šikanování ve škole nebo – na návštěvě u hasičů – na vlastní kůži absolvovat únik skupinky dětí z dýmem zaplněného prostoru.

V roce 2006 vzniklo na chodovské Městské policii Středisko prevence kriminality. Nejen žáčkové zrovna v úzkých se mohou obrátit s prosbou o radu na strážníka, kterého znají od vidění z okolí bydliště (nebo z jeho „vyučování“ ve škole).

Novinkou posledních měsíců je Tísňová telefonická pomoc. Na rozdíl od technicky náročnější pomoci staršími lidmi v Praze (Tísňovou péči Areion jsme v časopise Policista opakovaně propagovali minulý rok) šli v Chodově jinou cestou.

Lidem, kteří projeví zájem a zapíší se do seznamu, nabízí „centrála“ plně zadarmo okamžité přispěchání s nezbytnou pomocí. Stačí, aby senior vlastnil mobilní telefon (a nejlépe ji nosil malý přístroj zavěšený na krku). V okamžiku, kdy se někde venku na dvoře smekne, kdy leží v koupelně, pod schodištěm, a nedokáže ani mluvit, stačí stisknout zrychlenou předvolbu 156 a služba má v tu chvíli jeho jméno i s adresou na monitoru.

Buď si vzájemně vysvětlí druh nezbytné pomoci, nebo hlídka strážníků, vybavená klí-

Výbava chodovských hasičů je dosud působivá, ale zákonitě – a pomalu – míří do muzea

„Rozdělíme se do několika kroužků, postupně si každý z vás vyzkouší, jak je spolužákovi, kterému ostatní ubližují, i to, jak se nejčastěji chová ten, u něhož šikanování druhých začíná,“ rozvádí hodinku ve třídě jedné ze základních škol zástupce velitele strážníků, preventista Ladislav Staněk

čem od domácnosti postiženého „smluvního partnera“, uhání za nekomunikujícím klientem, objasňuje funkčnost čerstvé Tisňovky Josef Kertész.

Starat se podobně o 20 lidí (místní pečovatelská služba pracuje ve městě pro 70 potřebných staroušků) prý nebude pro stálou službu záchranného systému žádná potíž. Zatím jsou na soupisce tři zájemci.

Kolem hlídání pořádku a udržování bezpečí občana se v západočeském Chodově neustále něco děje. Na podzim si strážníci vyzkoušeli mikrokameru. Přednost dostalo záznamové zařízení na nárameníku (zásahovky – třeba při působení u neklidných fotbalových utkání – mívají minikamery na přilbě) a týdenní ověřování dopadlo příznivě.

V prvním čtvrtletí tohoto roku chtějí s první služební mikrokamerou vstoupit do praktického života. V zájmu strážníka i případné prohrávající se protistrany. Obrazový záznam se zvukovou nahrávkou vždy zpětně doloží, jak kdo porušoval zákon – nebo naopak nedodržel služební předpisy.

Městská záchranka měla již dříve poloautomatický náhradní zdroj energie, což se moc vyplatilo na začátku minulého roku, kdy výpadek proudu způsobený Kirillem, řádícím ovzduším, ochromil život města na dvacet

hodin (s výjimkou objektu MZS, kde mohl zasedat – a fungovat – krizový štáb města). Teď mají zdejší záchranáři zcela automatizovaný rezervní zdroj, výkonný moderní agregát získaný z výbavy dálničních kontrol (než je elektřinou začala zásobovat pevná vedení)...

Jednoho všedního dne počátkem listopadu se třidvacet minut po půlnoci objevil nad městem – ve směru od průmyslového komplexu Vřesová a sousedních povrchových hnědouhelných dolů – obrovský světelný záblesk. Tichý zážeh.

Podobná němá „polární záře“ tady bývá častým, skoro všedním úkazem. Od trolejí důlních mašinek, od nejrůznějšího napájení těžkých těžebních technologií se za deště, za hustého sněžení i pod narůstající námrazou nehluchně blýská na časy. A místní obyvatelé tomu dávno přivykli.

Vzpomínaný populární světelný šleh byl ovšem tak intenzivní, že se po jeho příčině začalo neodkladně pátrat. Poblíž byly hlídky soukromé bezpečnostní služby, ale ty zdroj nedohledaly.

Teprve ráno kolem půl šesté se přišlo na to, že se někdo v trafostanici u kamenolomu poblíž Horního Rozmyšle pokusil „stříhnout“ měděný kabel.

Ing. Josef Hora, chodovský více než rodák, tělem i duší od klukovských let dobrovolný hasič „slouží“ na městském úřadě (nejprve jako tajemník, pak opakovaně jako starosta) neuvěřitelných každodenních 17 let (ve dne v noci, ať je pátek nebo svátek k zastížení na služebním mobilu – i při procházce s vnoučátkem)...

A netrefil se. Z dvojice mohutných souběžných drátů sáhl zahradnickými nůžkami na ten, který byl pod proudem. Zkrat u „šťávy“ šest tisíc voltů nástroj upražil jako proutkařovu vidličku. Výboj ohromné oslnivosti (vzdušnou čarou od města dobře čtyři kilometry) opálil železnou konstrukce v okruhu půl druhu metru.

Muselo to poznamenat i pachatele!

Policisté však na místě neobjevili žádnou krev, žádnou tkáň, žádné stopy po případném automobilu „sběračů“ barevných kovů. Mimo poničených nůžek se našly jenom rukavice, láhev s pitím a krabička cigaret.

Případ zůstává otevřený...

I budoucnost Městského záchranného systému v Chodově u Karlových Varů není konečná. Stejně jako život každého z nás zůstává pro příští dny dokořán. A s nějakými sny.

Čtěli bychom – to jsme ale chtěli od samého počátku – dostat pod střechu MZS záchrannou lékařskou službu, zasní se současný starosta ing. Josef Hora.

Pořad tam máme pro doktory vyčleněný trakt. Výjezdové časy zdravotní záchranky ze Sokolova, což je bezmála patnáct kilometrů, se pohybují mezi deseti patnácti minutami – a to může být leckdy příliš dlouho.

Jestliže se totiž v odborné literatuře uvádí šest sedm minut, kdy začíná lidský mozek odcházet, má naše vize lékařů na společném místě s ostatními záchranářskými složkami zřejmě opodstatnění.

Jaroslav KOPIC
Foto Václav ŠEBEK
a archiv MU Chodov u KV (1)